

РЕШЕНИЕ

№ 5751

гр. София, 09.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Б СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Станимира Иванова

Членове: Райна Мартинова
Петър Милев

при участието на секретаря Йорданка В. Петрова
като разгледа докладваното от Петър Милев Въззивно гражданско дело № 20231100501558 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

С решение № 12881 от 16.11.2022 г., постановено по гр. д. № 44364/2020г. по описа на СРС, 90 състав, са отхвърлени предявените от Д. Н. Д. обективно и кумулативно съединени иски с правно основание чл. 439 от ГПК срещу ответното дружество „Топлофикация София“ ЕАД относно признаването за установено, че ищцата не дължи на дружеството вземанията по изпълнителен лист, издаден на 20.10.2017г. въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, издадена на 06.07.2017г. по ч.гр.дело № 42234/2017г. по описа на СРС, 24-ти състав, в размер на 997,03 лева, представляващи цена на доставена топлинна енергия в периода от 01.05.2014г. до 30.04.2016г. и мораторна лихва в размер на 121,18 лева за периода от 15.09.2015г. до 21.06.2017г., въз основа на който е образувано изпълнително дело № 20178580402150 по описа на ЧСИ У.Д. с рег. № 858, съгласно регистъра на КЧСИ, поради погасяването по давност на вземанията по изпълнителния лист.

Срещу решението е подадена **въззивна жалба** от ищцата Д. Н. Д., като са изложени доводи за неговата неправилност. Въззивницата счита, че вземанията на „Топлофикация София“ са се погасили с изтичането на тригодишния давност срок по чл. 111, б. „в“ от ЗЗД, като в тази връзка поддържа, че петгодишният давностен срок по чл. 117, ал. 2 от ЗЗД намирал приложение единствено в случаите, когато вземането е установено с влязло в сила решение след проведено исково производство, а не и когато вземането е установено с влязла в сила заповед за изпълнение, какъвто бил и настоящият случай. На следващо място, изложени са съображения, че образуваното срещу нея изпълнително производство е било прекратено на основание чл. 433, ал. 1,

т. 8 от ГПК, тъй като между налагането на заповед на 21.11.2017г. и последващото такова налагане на 22.01.2020г. е бил изтекъл срок, по-дълъг от двугодишния в посочената разпоредба. Предприетите от съдебния изпълнител действия по принудително изпълнение след настъпване на перемпцията не могли да доведат до прекъсване на погасителната давност. Според жалбоподателката налагането на заповед, по който не са постъпили суми, и насрочване на опис и оценка на движими вещи, който не е бил извършен, не са действия, които прекъсват давността, тъй като са насочени към издирване на имущество. Давността се прекъсвала единствено, когато е отправено искане от страна на вискателя за предприемане на изпълнително действие и същото е било предприето. Въз основа на изложеното, въззивникът моли обжалваното решение да бъде отменено, а предявените от него искове – уважени. Претендира разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемата страна „Топлофикация София” ЕАД е подала отговор на въззивната жалба, с който я оспорва като неоснователна. Намира, че погасителната давност по отношения на вземанията е била прекъсвана няколкократно в хода на изпълнителното производство с налагането на заповед върху вземания на длъжника на 21.11.2017г. с отправяне на искане за налагане на заповед върху вземания по банкови сметки и за трудово възнаграждение и с налагането на заповед върху трудово възнаграждение на 22.01.2020г., по който са постъпвали плащания от третото задължено лице в периода 27.02.2020 г. – 31.01.2022г. Допълнил е още, че давностният срок е спрял да тече по време на обявеното извънредно положение в Република България в периода 13.03.2020г. – 20.05.2020г. Така мотивиран, въззиваемият моли решението да бъде потвърдено. Претендира разноски.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените доводи на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с искова молба с вх. № 9005546/15.09.2020г. на ищеца Д. Н. Д., с която са предявени срещу ответника „Топлофикация София” ЕАД обективно и кумулативно съединени искове по чл. 439 от ГПК, с които се иска да бъде признато за установено, че ищцата не дължи на ответното дружество вземанията по изпълнителен лист, издаден на 20.10.2017г. въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, издадена на 06.07.2017г. по ч.гр.дело № 42234/2017г. по описа на СРС, 24-ти състав, в размер на 997,03 лева, представляващи цена на доставена топлинна енергия в периода от 01.05.2014г. до 30.04.2016г. и мораторна лихва в размер на 121,18 лева за периода от 15.09.2015г. до 21.06.2017г., въз основа на който е образувано изпълнително дело № 20178580402150 по описа на ЧСИ У.Д. с рег. № 858, съгласно регистъра на КЧСИ, поради погасяването по давност на вземанията по изпълнителния лист.

Ищцата твърди, че по ч.гр.дело № 42232/2017г. по описа на СРС, 24 с-в, срещу нея е бил издаден изпълнителен лист от 20.10.2017г. в полза на „Топлофикация София” ЕАД, като въз основа на него е било образувано изпълнително дело № 20178580402150 по описа на ЧСИ У.Д., рег. № 858. Поддържа, че в хода на изпълнителното производство не били извършвани никакви действия по принудително изпълнение, поради което тригодишната погасителна давност по чл. 111, ал. 1, б. „в” от ЗЗД, която започнала да тече

от момента на влизане в сила на заповедта за изпълнение на паричното задължение, не била прекъсната, поради което вземането било погасено по давност. Твърди още, че е настъпила и хипотезата на чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, тъй като вискателят не поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор от ответника „Топлофикация София“ ЕАД, с който оспорва твърденията на ищеца, както че вземането е погасено по давност, така и че са липсвали действия в хода на изпълнителното производство, които да са прекъснали давността. Изложил е съображения, че след влизане на заповедта за изпълнение в сила давността е пет години, като тя е била прекъсната с подаването на молба за образуване на изпълнителното дело на 30.10.2017г., в която били посочени конкретни изпълнителни действия, които да се предприемат, както и налагането на заповори на 13.11.2017г. и 16.01.2020г. и с молба за предприемане на изпълнителни действия от 16.01.2019г.

Приети са неоспорени от страните заверени преписи от книжа по изпълнително дело № 20178580402150 по описа на ЧСИ У.Д., рег. № 858 на КЧСИ, съгласно които изпълнителното дело е образувано по молба от 30.10.2017г. на „Топлофикация София“ ЕАД срещу Д. Н. Д. за събиране на сумите по изпълнителен лист, издаден на 20.10.2017г. по заповедно дело № 42234/2017г. по описа на СРС въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, издадена на 06.07.2017г. в размер на 997,03 лв. главница за доставена топлинна енергия през периода от 01.05.2014г.-30.04.2016г., ведно със законната лихва за периода от 28.06.2017г. до изплащане на вземането, лихва в размер на 121,18 лева за периода 15.09.2015г.-21.06.2017г., както и за 75 лева разноси по заповедта и разносните по изпълнителното дело. С молбата на основание на [чл. 18 от ЗЧСИ](#) вискателят е оправомощил съдебния изпълнител да определи начина за изпълнение. На гърба на изпълнителния лист е направено отбелязване че са извършвани плащания на 23.07.2020г. в размер на 59,71 лева, на 06.10.2020г. в размер на 269,83 лева, на 17.11.2020г. в размер на 89,94 лева, на 22.01.2021г. в размер на 89,96 лева, на 12.04.2021г. в размер на 262,03 лева, на 09.06.2021г. в размер на 179,98 лева, на 19.07.2021 г. в размер на 89,99 лева, на 19.08.2021г. в размер на 90,00 лева, на 09.09.2021г. в размер на 90,00 лева, на 27.10.2021г. в размер на 89,98 лева, на 26.11.2021г. в размер на 79,96 лева, на 30.11.2021г. в размер на 90,12 лева и на 31.01.2022г. в размер на 3,88 лева. Със заповорни съобщения от 13.11.2017г. ЧСИ е наложил заповор върху банковите сметки на длъжника в „С.Ж.Е.” АД и в „Банка ДСК” ЕАД. С молба от 29.11.2017 г. длъжникът е заявил, че ще заплаща доброволно по 50 лева месечно. Постъпила е молба от 16.01.2019г. от вискателя с искане за налагане на заповори върху банковите сметки и трудовото възнаграждение на Д. Д.. Със съобщения, изготвени на 16.01.2020 г., са наложени заповори върху вземанията на длъжника по банкови сметки и върху трудовото му възнаграждение съответно от „Банка ДСК” ЕАД и от Професионална гимназия по аудио-видео и телекомуникация „А.С.Попов”. Производството по делото е приключено с разпореждане от 03.02.2022г., като са вдигнати наложените заповори. Постъпила е молба от 01.04.2022г. от длъжника Д. Д. с искане за издаване на удостоверение за постъпилите по делото суми, като същата е уважена и на 17.06.2022г. такова е издадено, като в него са отразени всички суми, които са постъпили по сметката на ЧСИ за периода 27.02.2020г. до 25.02.2022г.

С оглед на така установената фактическа обстановка, съдът приема за установено от правна страна следното:

Съгласно чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. По въпросите относно правилността той е ограничен от посоченото в жалбата, като следи служебно за правилното приложение на императивна правна норма, както и за интереса на някоя от страните по делото или за интереса на ненавършилите пълнолетие деца /ТР № 1 от 09.12.2013 г. по т.д. № 1/2013 г., на ВКС, ОСГТК/.

В случая постановеното от районния съд решение е валидно и допустимо.

По същество на спора съдът приема, че обжалваното решение на Софийски районен съд е **ПРАВИЛНО**, поради следните съображения:

Предявен е отрицателен установителен иск с правна квалификация по чл. 439, вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК, за установяване на недължимост на суми по договор за доставка на топлинна енергия, за които е издадена влязла в сила заповед за изпълнение по [чл. 410 от ГПК](#) и изпълнителен листс. Според посочената разпоредба длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението, който може да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. В процесния случай съдебно дирене не е провеждано, доколкото изпълнителното основание, което удостоверява вземането на кредитора „Топлофикация София“ ЕАД, е заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, поради което новите факти и обстоятелства следва да са настъпили след стабилизиране на заповедта за изпълнение, т.е. след влизането ѝ в сила. В тежест на ищеца Д. Д. е да проведе пълно и главно доказване относно наличието на правопогасяващи факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, в това число и предпоставките за прилагане на института на погасителната давност - датата на настъпване на изискуемостта на задължението и изтичане на законоустановения давностен срок. Срещу това, ответникът следва да установи правоизключващите си възражения, вкл. осъществяването на юридически факти водещи до спиране и прекъсване на давността.

Настоящият състав счита за неоснователно възражението на въззивника, че в случая приложимост намирала разпоредбата на чл. 111, ал. 1, б. „в“ от ЗЗД, уреждаща погасяването на периодичните плащания с изтичането на тригодишен давностен срок. Съдът приема, че погасителната давност за тези вземания след стабилизиране на заповедта за изпълнение е всякога 5 години. По този въпрос е налице установена практика, съгласно която изискването по чл. 117, ал. 2 ЗЗД за пет годишен срок на новата давност се прилага както когато вземането е установено с влязло в сила съдебно решение, така и с влязла в сила заповед за изпълнение. Това е така, защото влязлата в сила заповед за изпълнение установява с обвързваща страните сила, че определеното по основание и размер вземане съществува към момента на изтичане на срока за подаване на възражението. Съгласно чл. 424 ГПК длъжникът може да се оспори вземането по исков ред само при новооткрити обстоятелства или нови писмени доказателства от съществено значение за делото, които не са могли да му бъдат известни до изтичане на срока за възражение и съгласно чл. 439 ГПК той може да оспорва чрез иск

изпълнението, но само въз основа на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството по което е издадено изпълнителното основание. Законодателят е преклудирал възможността за възражения срещу заповедта за изпълнение. След изтичане на срока по чл. 414 ГПК, за длъжникът остава само възможността за оспорване на вземането по чл. 424, ал. 1 ГПК. Извън това и след срока по чл. 424, ал. 2 ГПК, за длъжника не съществува форма за искова защита, с която да оспорва вземането. Задължителната практика на ВКС е, че при всички хипотези на чл. 416 ГПК /когато възражение не е подадено в срок, или е оттеглено, или е налице влязло в сила решение за установяване на вземането/, настъпва стабилитетът на заповедта за изпълнение по чл. 410 ГПК, тъй като по новият процесуален ред заповедите за изпълнение влизат в сила /за разлика от несъдебните изпълнителни основания по чл. 237 ГПК-отм./ и оспорването на фактите и обстоятелствата, относими към ликвидността и изискуемостта на вземането се преклудират /така решение № 118/07.07.2022 г. по гр.д. № 4063/2021 г. на ВКС, III г.о/. Така както длъжникът не може да оспорва вземането, установено с влязло в сила решение, поради факт, настъпил до съдебното дирене в производството, в което решението е постановено, така длъжникът не може да оспорва и вземането, установено с влязлата в сила заповед за изпълнение поради факт, настъпил до изтичането на срока по [чл. 414, ал. 2 от ГПК](#), /така решение № 3/04.02.2022 г. по гр.д. № 1722/2021 г. на IV г.о. и др./.

Давностният срок от пет години за вземанията на „Топлофикация София” ЕАД е започнал да тече в случая, считано от влизане в сила на заповедта за изпълнение по чл. 410 от ГПК, т.е. след 06.07.2017 г. По делото липсват данни, от които да се установи датата на влизане в сила на заповедта, поради което следва да се приеме, че към 20.10.2017г., когато е издаден изпълнителен лист, е била влязла в сила.

Съгласно т.10 от ТР № 2/26.06.2015г. на ОСГТК на ВКС, погасителната давност се прекъсва с предприемането на изпълнителните действия, като в хода на принудителното изпълнение тя може да бъде прекъсвана многократно. Давността се прекъсва с предприемането на което и да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, независимо от това дали то е поискано от вискателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя на основание на [чл. 18 от ЗЧСИ](#). Такива действия са искането на вискателя да се приложи определен изпълнителен способ, както и изпълнителните действия от този способ, като насочване на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана върху определена вещ, присъединяването на кредитори, възлагане на вземането за събиране или вместо плащане, извършването на опис, оценка на вещта, назначаването на пазач, насрочването и извършването на публичната продан и следващите действия до постъпването на суми от проданта или плащанията от третите задължени лица. Тези изпълнителни действия водят само до прекъсване на давността, но не и до спирането ѝ. В изпълнителния процес давността се прекъсва многократно и от всяко прекъсване започва да тече нова погасителна давност. Не са изпълнителни действия, които прекъсват погасителната давност, образуването на изпълнителното дело, изпращането и връчването на поканата за доброволното изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, набавянето на документи и книжа, назначаването на експертиза за определяне непогасен остатък от дълга, извършването на разпределението.

В настоящия случай изпълнителното производство е образувано по молба на вискателя от 30.10.2017г., като на 13.11.2017 г. е изготвено заповорно съобщение за налагане на заповор върху вземанията на длъжника по банковите му сметки в „Банка ДСК” ЕАД, получено от трето задължено лице на 17.11.2017г. Съгласно т.5 от Тълкувателно решение № 3 от 10.07.2017 г. по тълк. д. № 3/2015 г., ОСГТК на ВКС, заповорът се счита наложен само с разпореждането на съдебния изпълнител и с получаване на заповорното съобщение от третото задължено лице, което е видно от изричните разпореждания на чл. 450, ал. 3 и чл. 507 ГПК по отношение на момента, от който заповорът поражда действие, като законът не свързва това действие със съществуването на вземането, поради което **следва да се приеме, че заповорът е бил наложен с получаването на заповорното съобщение на 17.11.2017 г. от банката.** От тази дата е започнала да тече и нова пет годишна погасителна давност по чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, като дори и други изпълнителни действия да не са били предприемани, което не е така, погасителната давност от пет години е щяла да изтече на 17.11.2022г., а искът е предявен на 15.09.2020г.

Погасителната давност е била прекъсвана няколкократно - на 16.01.2019г., когато вискателят е депозирал молба пред съдебния изпълнител, сочеща изпълнителни способности, които да бъдат предприети, както и на 22.01.2020г., когато е бил наложен заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника, получавано от Професионална гимназия по аудио-видео и телекомуникация „А.С.Попов”. Видно от удостоверение с изх. № 13007/17.06.2022г., както и от отбелязванията върху гърба на изпълнителния лист, по сметка на ЧСИ регулярно са постъпвали суми от трети-задължени лица в периода 27.02.2020г. – 25.02.2022г. На всяка една от тези дата е започвала да тече нова петгодишна погасителна давност по чл. 117, ал. 2 от ЗЗД.

Не е вярно твърдението на въззивника, че производството по изпълнителното дело е било перемирано на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК. Съдът отново ще припомни, че на 17.11.2017г. е наложен заповор в „Банка ДСК” ЕАД, след това на 16.01.2019г. е постъпила молба за налагане на заповори от страна на въззивника, на 22.01.2020г. е наложен заповор върху трудово възнаграждение, а по сметка на ЧСИ са постъпвали суми в периода 27.02.2020г. – 25.02.2022г. Делото е преключено с разпореждане на съдебния изпълнител от 03.02.2022г. При така изложеното е видно, че в нито един момент не е изтекъл период от повече от две години между отделните изпълнителни действия, което да обоснове прекратяването на делото на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК.

При така възприето съдът приема, че правилно районният съд е отхвърлил исковете и решението следва да се потвърди.

По отговорността за разноси.

С оглед изхода на делото съдът приема, че отговорността за разноси следва да се постави в тежест на въззивника Д. Н. Д. и тя следва да бъде осъдена да заплати на въззивяемия съдебни разноси от 100лв. възнаграждение за юрисконсулт, определено съобразно [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#).

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 12881 от 16.11.2022 г., постановено по гр. д. № 44364/2020г. по описа на СРС, 90 състав, с което са отхвърлени предявените от Д. Н. Д., ЕГН *****, обективно и кумулативно съединени искове с правно основание чл. 439 от ГПК срещу ответното дружество „Топлофикация София” ЕАД, ЕИК *****, относно признаването за установено, че ищцата не дължи на дружеството вземанията по изпълнителен лист, издаден на 20.10.2017г. въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, издадена на 06.07.2017г. по ч.гр.дело № 42234/2017г. по описа на СРС, 24-ти състав, в размер на 997,03 лева, представляващи цена на доставена топлинна енергия в периода от 01.05.2014г. до 30.04.2016г. и мораторна лихва в размер на 121,18 лева за периода от 15.09.2015г. до 21.06.2017г., въз основа на който е образувано изпълнително дело № 20178580402150 по описа на ЧСИ У.Д. с рег. № 858, съгласно регистъра на КЧСИ, поради погасяването по давност на вземанията по изпълнителния лист.

ОСЪЖДА Д. Н. Д., ЕГН *****, да заплати на „Топлофикация София” ЕАД, ЕИК *****, на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 от ГПК сумата от 100,00 лв. /сто лева/, представляваща съдебни разноски за производството пред СГС.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____